

عنوان مقاله:

توسعه مجدد بافت های فرسوده و اراضی سوخته درایران (نمونه موردی: کلان شهرشیراز)

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی پژوهشهای کاربردی در مهندسی عمران، معماری و مدیریت شهری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

نیلوفر لک - دانشجوی کارشناسی ارشد ، گروه معماری، واحد شیراز، دانشگاه آزاد شیراز، شیراز، ایران

محمد پروا - دکترای معماری، دانشگاه آزاد شیراز

خلاصه مقاله:

کمبود فضابرای توسعه، خصوصا دریافت های میانی و متراکم شهرهای بزرگ یکی از چالش های مهم برنامه ریزی شهری است. در شرایط کمیابی فضا، استفاده از تمام توانمندی های موجود و بهینه سازی بهره برداری فضا، اصلی اساسی است که در قالب توسعه درون زا مطرح شده است. در کشورهای مختلف، توسعه مجدد و تغییر کاربردهای بافت های فرسوده و اراضی سوخته و بهره مندی کاراتر از زیرساخت های موجود در آنها روش است به منظور مقابله با اثرات منفی این اراضی. توسعه ی مجدد و برنامه ریزی مجدد کاربری این گونه اراضی، خود فرایندی پیچیده دارد و در کشورهای مختلف، متفاوت است. هدف از تغییر کاربردی اینگونه اراضی استفاده مجدد از ساختمان های موجود در جهت فعالیت های عمومی و همچنین جلوگیری از متروک شدن آن ها با توجه به ارزش اقتصادی بالا و حفظ پیوستگی تاریخی شهر و جلوگیری از بی هویت شدن و ازدست دادن خاطرات جمعی شهرها و در نهایت رفع آلودگی و فرسودگی و تزریق کاربری جدید به این اراضی می باشد. در مقاله حاضر، ضمن مروری بر مفهوم توسعه درون زا و فرسودگی، نگاهی به اهمیت و روند تغییر کاربری این گونه اراضی شده است. روش تحقیق به صورت توصیفی- تحلیلی و شیوه گردآوری اطلاعات به صورت اسنادی و کتابخانه ای است و در نهایت نتایج تحقیق قابل تبدیل به الگوی ساماندهی بافت فرسوده برای کلان شهر شیراز می باشد.

کلمات کلیدی:

توسعه درون زا، فرسودگی، توسعه مجدد، تغییر کاربری، اراضی سوخته ، شیراز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/493321>

